

Vlaams
Parlement

stuk **2006** (2012-2013) – Nr. 1
ingediend op 19 april 2013 (2012-2013)

Ontwerp van decreet

houdende instemming
met het akkoord tussen het Koninkrijk België en
Antigua en Barbuda inzake de uitwisseling van
inlichtingen met betrekking tot
belastingaangelegenheden,
ondertekend te Brussel op 7 december 2009

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

1. Algemeen kader

1.1. De strijd tegen de belastingparadijzen en de schadelijke belastingpraktijken

In 1996 constateerden de lidstaten van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) de noodzaak van toezicht op de fiscale gevolgen van de geleidelijke liberalisering van de internationale handel en investeringen. Als de toenemende mobiliteit van kapitalen een onbetwistbare rol heeft gespeeld in de economische groei, heeft zij immers ook de belastingstelsels van de verschillende staten tegen elkaar uitgespeeld. Die concurrentie heeft geleid tot een opbod bij het invoeren van stimuleringsmaatregelen en tot de bloei van belastingparadijzen.

Deze toestand zorgde voor een verstoring van het evenwicht op het vlak van investeringsbeslissingen die in het algemeen schadelijk is voor de begroting van de meeste landen. De lidstaten belastten de OESO er dan ook mee om maatregelen uit te werken om die verstoring tegen te gaan.

Op grond van dat mandaat heeft de OESO in 1998 een rapport voorgelegd waarin de criteria zijn vastgelegd die kenmerkend zijn voor belastingparadijzen en schadelijke belastingpraktijken. Dit rapport bevatte aanbevelingen tot het invoeren van een reeks unilaterale, bilaterale of multilaterale maatregelen om die stelsels en die praktijken op een gecoördineerde wijze te kunnen bestrijden. Bij die maatregelen hoorden met name ook het opheffen van de bepalingen die de toegang van de belastingdiensten tot bankgegevens beperkten en een intensievere en doeltreffender aanwending van de procedures voor internationale administratieve bijstand.

In 2000 verklaarde het Comité voor fiscale zaken van de OESO dat alle lidstaten aan hun belastingadministraties toegang tot bankgegevens moesten verlenen met het oog op de uitwisseling daarvan met hun verdragspartners. De lidstaten kregen ook nog andere aanbevelingen, meer bepaald het verbod op anonieme bankrekeningen of de verplichting om inlichtingen uit te wisselen in die gevallen waarin de aangezochte staat de gevraagde inlichtingen niet nodig heeft voor de toepassing van zijn eigen belastingwetgeving. De initiatieven die de lidstaten (en de staten die het statuut van waarnemer hebben) namen, werden onderworpen aan een gedetailleerd onderzoek waarover de OESO in 2003 en 2007 rapporten publiceerde.

1.2. Opbouw van het internationale proces met focus op de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden

In 2002 werkte het 'Global Forum' inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen een modelverdragstekst uit die beperkt blijft tot de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden. Het Global Forum pleit voor het sluiten van overeenkomsten conform de beginselen die in dat modelverdrag zijn opgenomen. De uitwisseling van bankgegevens is een van die beginselen. Sinds 2006 wordt in een jaarlijks rapport verslag uitgebracht over de vooruitgang die de landen die actief zijn in het forum, maakten.

Als gevolg van die acties werd tevens een paragraaf 5 ingevoegd in artikel 26 van de OESO-modeltekst. Op grond van dat artikel 26 is een staat in principe niet verplicht om inlichtingen te verstrekken die ingevolge zijn wetgeving niet kunnen worden verkregen. De nieuwe paragraaf 5 wijkt af van dit beginsel en laat een staat niet toe het verstrekken van inlichtingen te weigeren enkel en alleen omdat die inlichtingen in het bezit zijn van een

bank. Samen met Luxemburg, Oostenrijk en Zwitserland maakte België voorbehoud bij deze nieuwe bepaling.

1.3. De aansluiting van België bij het internationale proces

België aanvaardde om in het dubbelbelastingverdrag met de Verenigde Staten (VS), dat het op 27 november 2006 ondertekende, een bepaling op te nemen die analoog is aan artikel 26, §5. De wet van 3 juni 2007 houdende goedkeuring van die overeenkomst staat toe dat de Belgische administratie, in afwijking van artikel 318 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (WIB), een belasting vestigt ten laste van een Belgische belastingplichtige op grond van inlichtingen die de Amerikaanse administratie heeft ingewonnen bij een Amerikaanse bank.

Onmiddellijk na het sluiten van de overeenkomst met de VS heeft België vanaf januari 2007 binnen de internationale instanties zoals de OESO, de Europese Unie (EU) en de Verenigde Naties (VN), laten weten dat het bereid was om geval per geval met andere staten te onderhandelen over een verdragsbepaling die gelijklopend zou zijn aan die overeengekomen met de VS. Op deze aanzet van België is geen enkel initiatief van verdragspartners gevolgd. In 2008 heeft België vastgehouden aan zijn principiële voorbehoud tegen de OESO-modeltekst, maar het heeft duidelijk aangegeven dat het bereid was om, geval per geval, een verdragsbepaling te aanvaarden met betrekking tot het uitwisselen van bankgegevens.

België sloot zich in maart 2009 volledig aan bij de regels inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen die binnen de OESO werden uitgewerkt.

1.4. Versnelling van het proces

De groep van de twintig belangrijkste economieën (G20) bevestigde op 2 april 2009 de nood aan transparantie en internationale samenwerking in belastingzaken en dreigde met sancties tegen de staten die terughoudend zijn om zich aan te sluiten bij de OESO-modeltekst. De staten die deel uitmaken van het Global Forum inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen, werden over drie lijsten verdeeld, in functie van de vooruitgang die elk van hen had geboekt bij het invoeren van de OESO-modeltekst. België stond op de ‘grijze’ lijst van landen die het model nog niet op een voldoende manier gebruiken.

Teneinde van de grijze lijst te verdwijnen, voerde België sinds maart 2009 zijn inspanningen op om zo snel mogelijk internationale overeenkomsten te sluiten die de uitwisseling van bankgegevens mogelijk moeten maken. Dankzij die inspanningen ondertekende België op zeer korte tijd twaalf overeenkomsten die voorzien in een administratieve bijstand volgens de eisen van de OESO-modeltekst. Daardoor is België sinds 17 juli 2009 opgenomen in de ‘witte lijst’ met staten die het model van de OESO reeds wezenlijk gebruiken.

Sinds 2009 heeft België een veertigtal nieuwe dubbelbelastingverdragen, protocollen en specifieke akkoorden inzake het uitwisselen van inlichtingen (‘Tax Information Exchange Agreements’, TIEA’s) ondertekend om de uitwisseling van bankgegevens mogelijk te maken. Dit brengt het totaal op ongeveer negentig dubbelbelastingverdragen waarin bepalingen zijn opgenomen die voorzien in de uitwisseling van inlichtingen.

1.5. De beleidsmatige en juridische context in België

Binnen de huidige Europese juridische context is de bevoegdheid van België onaangetast gebleven wanneer het gaat om het sluiten van akkoorden inzake de uitwisseling van inlichtingen met betrekking tot belastingaangelegenheden. Die akkoorden zijn bovendien in overeenstemming met de principes van goed bestuur die door de Commissie worden aanbevolen.

2. De OESO-modeltekst

In de schoot van het Global Forum kreeg een werkgroep, samengesteld uit vertegenwoordigers van zowel OESO-lidstaten als niet-leden die de verbintenis zijn aangegaan om zich aan te sluiten bij de OESO-standaard inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen, de opdracht een rechtsinstrument te ontwikkelen dat kan worden gebruikt voor het starten van een effectieve uitwisseling van inlichtingen met het oog op het OESO-initiatief inzake schadelijke belastingpraktijken. De modeltekst is de norm voor een effectieve uitwisseling van inlichtingen.

Wanneer het sluiten van een dubbelbelastingverdrag onmogelijk blijkt, kan de uitwisseling van inlichtingen worden geregeld door een akkoord ad hoc waarvan de bepalingen zijn gebaseerd op het OESO-modelakkoord inzake de uitwisseling van inlichtingen met betrekking tot belastingaangelegenheden.

3. Het ontstaan van het akkoord

België en Antigua en Barbuda wensen de uitwisseling van inlichtingen inzake belastingaangelegenheden te vergemakkelijken.

Op 23 juni 2009 stuurde België zijn ontwerptekst naar de overheid van Antigua en Barbuda. Op 19 oktober 2009 vond de parafering van het ontwerpakkoord plaats.

4. Inhoud van het akkoord

Het akkoord heeft tot doel inlichtingen uit te wisselen die ‘naar verwachting relevant zijn’ voor de toepassing of de tenuitvoerlegging van de nationale wetgeving van de overeenkomstsluitende staten met betrekking tot belastingen van elke soort en benaming, geheven door of ten behoeve van de federale overheid.

Het akkoord biedt eveneens de mogelijkheid om belastingcontroles in het buitenland uit te voeren.

Het akkoord is grotendeels gebaseerd op het OESO-modelakkoord inzake de uitwisseling van inlichtingen met betrekking tot belastingaangelegenheden. Dat modelakkoord maakt de internationaal vereiste norm uit voor een effectieve uitwisseling van inlichtingen.

5. Belang voor Vlaanderen

Het voorliggende akkoord is van toepassing op belastingen van elke soort en benaming, die worden geheven door of ten behoeve van de federale overheid.

Artikel 3, 2°, van het voorliggende akkoord bepaalt echter dat de overeenkomstsluitende partijen in onderlinge overeenstemming, eenvoudig via briefwisseling, het toepassingsgebied van het akkoord kunnen uitbreiden tot identieke of substantieel soortgelijke belastingen, maar tevens tot andere belastingen. De voorlaatste zin van dit artikel 3 laat immers toe dat de verdragspartijen het toepassingsgebied uitbreiden naar belastingen van elke soort en benaming, wat zowel de gemeenschaps- als gewestbelastingen omvat.

Bij middel van het voorliggende akkoord kan dus de uitwisseling van fiscale gegevens over zowel gemeenschaps- als gewestbelastingen zijn toepassing vinden.

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Artikel 1 beschrijft het doel en de werkingssfeer van het akkoord. Via hun bevoegde overheden verlenen de overeenkomstsluitende staten elkaar bijstand door gegevens uit te wisselen die ‘naar verwachting relevant zijn’ voor de toepassing of de tenuitvoerlegging van hun nationale wetgeving met betrekking tot de in het akkoord bedoelde belastingen. De

bijstand omvat in elk geval de inlichtingen waarvan wordt verwacht dat zij relevant zullen zijn voor de bepaling, de vestiging en de invordering van belastingen, voor de invordering en de tenuitvoerlegging van belastingvorderingen, alsook voor de onderzoeken of vervolgingen die daarmee verband houden. De informatie wordt als vertrouwelijk behandeld. De rechten en de bescherming die worden verzekerd aan personen, blijven van toepassing voor zover zij de effectieve uitwisseling van inlichtingen niet overmatig belemmeren of vertragen.

De norm van ‘waarschijnlijke relevantie’ heeft tot doel te verzekeren dat de gegevensuitwisseling zo ruim mogelijk is, waarbij evenwel duidelijk wordt aangegeven dat het de partijen niet vrij staat om naar inlichtingen te hengelen of te vragen naar informatie waarvan het weinig waarschijnlijk is dat zij relevant zal zijn voor de opheldering van de fiscale toestand van een belastingplichtige.

Het feit dat de werkelijke relevantie van de inlichtingen pas definitief kan worden beoordeeld nadat de verzoekende partij ze heeft ontvangen, mag op zich geen voldoende reden zijn voor de aangezochte partij om de informatie niet te verstrekken. Het is bovendien niet noodzakelijk dat er aanwijzingen van belastingfraude in het dossier voorkomen. Het volstaat dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de inlichtingen relevant zijn.

Artikel 2 betreffende het rechtsgebied stelt dat de aangezochte partij niet verplicht is inlichtingen te verstrekken die niet in het bezit zijn van haar overheden of die noch in het bezit zijn of onder toezicht staan van personen die zich binnen het rechtsgebied van die partij bevinden.

Het woord ‘overheden’ moet ruim worden geïnterpreteerd. Naast de belastingdiensten worden ook alle openbare diensten, instellingen en inrichtingen bedoeld die verplicht zijn hun beschikbare informatie te verstrekken aan ambtenaren die zijn belast met de vestiging of de invordering van belastingen.

De verplichting om gegevens mee te delen, wordt niet beperkt door de woonplaats of de nationaliteit van de persoon waarmee de inlichtingen verband houden of van de persoon die in bezit is van de inlichtingen.

Artikel 3 somt de belastingen op waarop het akkoord van toepassing is. Voor België betreft het de belastingen van elke soort en benaming, met inbegrip van douanerechten, die worden geheven door of ten behoeve van de Federale Regering.

Paragraaf 2 bepaalt dat het akkoord ook van toepassing is op alle in wezen gelijksoortige belastingen die na de datum van ondertekening van het akkoord worden gevestigd indien de bevoegde overheden van beide partijen zulks overeenkomen. Bovendien mogen de overeenkomstsluitende partijen in onderling overleg de toepasselijke belastingen uitbreiden. Hun bevoegde overheden brengen elkaar op de hoogte van alle belangrijke wijzigingen die betrekking hebben op de belastingheffing en van ermee verband houdende middelen voor gegevensverzameling.

Artikel 4 geeft een aantal gebruikelijke definities zoals ‘vennootschap’, ‘bevoegde overheid’ (voor België betreft het de federale minister van Financiën of diens vertegenwoordiger), ‘inlichtingen’, ‘persoon’ en ‘belasting’. Het gaat doorgaans om gebruikelijke definities. Een aantal begripsomschrijvingen komt eveneens voor in de algemene belastingovereenkomsten die betrekking hebben op de inkomstenbelastingen.

Artikel 5 heeft betrekking op de uitwisseling van inlichtingen op verzoek.

De algemene regel is overeenkomstig paragraaf 1 dat de aangezochte partij op verzoek inlichtingen moet verstrekken. Het is duidelijk dat het akkoord enkel van toepassing is op de

uitwisseling van de gevraagde informatie die betrekking heeft op een specifieke controle, een specifiek verhoor of onderzoek, en niet op de automatische of spontane gegevensuitwisseling. De OESO wilde gerichte normen instellen voor de uitwisseling van inlichtingen die in de hele wereld kunnen worden toegepast en die door alle financiële centra en alle belastingparadijzen kunnen worden goedgekeurd. Het OESO-modelakkoord wil daarom een passend evenwicht bereiken tussen enerzijds de noodzaak om de toegang tot betrouwbare financiële inlichtingen vast te leggen, en anderzijds de noodzaak om te vermijden dat de economie van de betrokken staten lasten zouden worden opgelegd op het vlak van fiscale discipline die deze landen als te zwaar en zelfs irrealistisch zouden beschouwen.

De inlichtingen moeten worden uitgewisseld ongeacht of de onderzochte handelingen door het recht van de aangezochte staat als strafrechtelijk misdrijf zouden worden beschouwd indien ze in die staat zouden plaatsvinden.

Paragraaf 2 preciseert dat de aangezochte partij alle middelen moet aanwenden om de gevraagde informatie te verkrijgen.

De inlichtingen moeten worden uitgewisseld ongeacht of de aangezochte partij die informatie nodig heeft voor haar eigen belastingdoeleinden. Deze bepaling is noodzakelijk. Indien er wel een fiscaal belang zou zijn vereist, zou de gegevensuitwisseling ondoeltreffend kunnen worden.

Paragraaf 3 bepaalt dat de aangezochte partij gegevens moet verstrekken in de vorm van getuigenverklaringen of voor echt verklaarde afschriften van oorspronkelijke stukken, voor zover dat op grond van haar wetgeving is toegestaan.

Paragraaf 4 wijkt af van de nationale wetgeving in die zin dat hij stelt dat het feit dat informatie in het bezit is van een bank, een andere financiële instelling of een persoon die werkzaam is in de hoedanigheid van een vertegenwoordiger of een vertrouwenspersoon, geen reden mag zijn om inlichtingen niet te verstrekken. De aangezochte partij moet ook inlichtingen verstrekken met betrekking tot de eigendom van vennootschappen, partnerships, trusts, stichtingen en andere stelsels. Deze paragraaf wil de uitwisseling van inlichtingen effectief doen plaatsvinden, zelfs indien de wetgeving of de interne regelgeving de aangezochte partij verhinderen om de informatie te verkrijgen. De paragraaf verschilt ook van het OESO-modelakkoord.

Paragraaf 5 somt op welke gegevens het verzoek om inlichtingen moet bevatten. De procedure van de gegevensuitwisseling mag er niet toe leiden dat de last van het proces van de bepaling, de vestiging of de invordering van een belasting wordt doorgeschoven naar de aangezochte partij.

Paragraaf 6 bepaalt dat de aangezochte partij de informatie zo vlug mogelijk moet verstrekken. Wanneer de bevoegde overheid van de aangezochte partij er niet in is geslaagd de gevraagde inlichtingen te verkrijgen en te verstrekken binnen negentig dagen of wanneer hij weigert inlichtingen te verschaffen, brengt die partij de verzoekende partij daarvan op de hoogte.

Artikel 6 beschrijft de regeling voor belastingcontroles in het buitenland. De aangezochte partij kan, zonder dat zij daartoe verplicht is, vertegenwoordigers van de verzoekende partij de toelating geven om op haar grondgebied personen te ondervragen en documenten te raadplegen met schriftelijke toestemming van de betrokken personen. De aangezochte partij mag de voorwaarden bepalen waaronder de controles plaatsvinden.

Overeenkomstig paragraaf 2 kan de aangezochte partij ook toestaan dat vertegenwoordigers van de andere partij aanwezig zijn bij een belastingcontrole die de aangezochte partij op haar grondgebied uitvoert.

Volgens paragraaf 3 stelt de bevoegde overheid van de overeenkomstsluitende partij die de controle uitvoert, de bevoegde overheid van de andere partij in kennis van tijdstip en plaats van de controle, de identiteit van de controleur en de vereiste procedures en voorwaarden.

Artikel 7 bepaalt in welke gevallen de aangezochte partij mag weigeren de gevraagde inlichtingen te verstrekken:

- wanneer het verzoek niet conform het akkoord is ingediend;
- wanneer de inlichtingen een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een handelswerkwijze zouden onthullen;
- wanneer de inlichtingen vertrouwelijke communicatie tussen een cliënt en een advocaat of een andere erkende wettelijke vertegenwoordiger zouden bekendmaken, wanneer die communicatie plaatsvindt in het kader van een juridisch advies of een gerechtelijke actie;
- indien de bekendmaking van de informatie in strijd zou zijn met de openbare orde;
- wanneer door de inlichtingen de toepassing mogelijk wordt van een bepaling van de belastingwetgeving van de verzoekende partij die discriminatie inhoudt.

Een verzoek kan niet worden afgewezen wanneer de belastingvordering wordt betwist.

Artikel 8 legt het vertrouwelijke karakter van de verkregen informatie vast. De inlichtingen mogen niet ter kennis worden gesteld van andere personen, entiteiten of overheden zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de bevoegde overheid van de aangezochte partij.

Wanneer de gegevensuitwisseling betrekking heeft op een natuurlijke persoon van wie de identiteit is of kan worden vastgesteld, worden de bepalingen van artikel 199 van de Economische Partnerschapsovereenkomst (EPA) tussen de EU en de Cariforumstaten toegepast.

Artikel 9 bepaalt dat de verdragspartijen onderling afspraken maken over de verdeling van de kosten van de bijstand. De aangezochte partij neemt in principe de indirecte kosten (activiteiten van ambtenaren, afschriften van documenten enzovoort) ten laste. Directe kosten die specifiek zijn gemaakt (bijvoorbeeld het inschakelen van externe raadgevers) worden gedragen door de verzoekende partij.

Artikel 10 stelt dat de partijen alle wetgevende maatregelen treffen die nodig zijn om te voldoen aan en ter uitvoering van de verdragsbepalingen.

Artikel 11 heeft betrekking op de regeling door onderling overleg van moeilijkheden of twijfelpunten inzake de interpretatie of de toepassing van het akkoord. De verdragspartijen kunnen ook beslissen om andere vormen van geschillenbeslechting toe te passen.

Artikel 12 bepaalt dat het akkoord in werking treedt wanneer de partijen elkaar hebben gemeld dat hun interne procedure is beëindigd. De bepalingen van het akkoord vinden toepassing op de datum van inwerkingtreding wat strafrechtelijke belastingzaken betreft. Voor andere belastingaangelegenheden zal het akkoord van toepassing zijn op de datum van inwerkingtreding, maar alleen met betrekking tot belastbare tijdperken die aanvangen op of na die datum, of indien er geen belastbaar tijdperk is, op alle belastingvorderingen die op of na die datum ontstaan.

Artikel 13 biedt elke partij de mogelijkheid om het akkoord schriftelijk te beëindigen. De beëindiging wordt van kracht op de eerste dag van de maand die volgt op het verstrijken van een periode van zes maanden na de datum waarop de andere partij de kennisgeving

van beëindiging heeft ontvangen. Na de beëindiging blijven de partijen gebonden door artikel 8 met betrekking tot alle inlichtingen die ingevolge het akkoord werden verkregen.

Het akkoord is enkel in het Engels opgesteld. Deze tekst wordt samen met een Nederlandse vertaling voorgelegd aan de leden van het Vlaams Parlement.

III. PROCEDUREVERLOOP

1. Ondertekening en gemengde aard van het akkoord

Na de onderhandelingen tussen de federale overheid en de autoriteiten van Antigua en Barbuda vond de ondertekening van het akkoord plaats in Brussel op 7 december 2009.

Op 27 april 2010 brachten de verenigde kamers van de afdeling Wetgeving van de Raad van State op verzoek van de federale minister van Buitenlandse Zaken advies uit over het wetsontwerp tot instemming met het akkoord tussen België en Andorra. Volgens de Raad van State heeft dat akkoord een gemengd karakter.

Op basis van dit advies van de Raad van State legde de Werkgroep Gemengde Verdragen (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB), tijdens zijn vergadering van 26 oktober 2010, het gemengde karakter van deze twee akkoorden vast. Na nieuw intrafederaal overleg wegens voorbehoud van de Duitstalige Gemeenschap en de Franse Gemeenschap werd deze beslissing door de WGV bevestigd, tijdens zijn vergadering van 31 januari 2013. Zowel de federale staat als de gewesten en de gemeenschappen worden bevoegd geacht, aangezien alle belastingen die zij heffen nu of later onder het akkoord vallen of kunnen vallen.

Ingevolge de beslissing van de ICBB van 9 juli 2008 worden de leden van de ICBB geacht met de in de WGV bereikte consensus in te stemmen, behoudens bezwaar binnen de dertig dagen na de notificatie van het verslag aan hen. In een brief van 20 januari 2011 deelde de voorzitter van de ICBB mee dat geen enkel bezwaar werd geformuleerd. De ICBB heeft de consensus in de WGV dus stilzwijgend bekrachtigd en die bijgevolg uitvoerbaar gemaakt.

2. Advies van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV)

De SARiV verwijst in het advies dat hij op 31 juli 2012 uitbracht over de akkoorden met Anguilla en Antigua en Barbuda (advies met kenmerk 2012/18) naar eerder uitgebrachte adviezen, onder meer over soortgelijke akkoorden met Andorra, Liechtenstein, Gibraltar, Dominica, Grenada en Montserrat. De raad beperkt zich daarom tot enkele aandachtspunten met betrekking tot de inhoud van dit akkoord met Antigua en Barbuda.

De raad geeft aan dat de overeenkomst ingevolge de adviespraktijk van de Raad van State ook de belastingen van de deelstaten omvat. De overeenkomst voorziet in de tweede paragraaf van artikel 3 in de mogelijkheid om in onderlinge overeenstemming het materieel toepassingsgebied uit te breiden met andere belastingen dan de opgesomde belastingen die worden geheven door of ten behoeve van de federale staat. Daarop stelt de raad dat – naar analogie met eerdere overeenkomsten – bij deze overeenkomst brieven moeten worden toegevoegd die blijk geven van de onderlinge overeenstemming tussen de contracterende staten om de overeenkomst ook van toepassing te verklaren op de deelstaten.

De Vlaamse Regering stelt vast dat de raad zich akkoord verklaart met het voorliggende voorontwerp van decreet.

De Vlaamse Regering repliceert als volgt op dit beleidsadvies. Het uitblijven van een formeel akkoord tussen de verdragspartijen over de uitbreiding van het toepassingsgebied tot de belastingen van de Belgische deelstaten belet niet dat er parlementaire instemming wordt gevraagd en gegeven voor voorliggend akkoord. Het akkoord wordt ingevolge ar-

tikel 1 van het ontwerp van instemmingsdecreet immers al beschouwd als een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid. Deze visie wordt ondersteund door de beslissing van de Werkgroep Gemengde Verdragen en door de adviezen van de afdeling Wetgeving van de Raad van State. Die laatste heeft in 2010 in adviezen aan de federale overheid ook algemeen gesteld dat het potentieel gemengd karakter van een verdrag, zoals in casu kan worden afgeleid uit de bewoordingen in het akkoord met Antigua en Barbuda, gelijkstaat met het effectief gemengd karakter ervan.

3. Advies van de Raad van State

De afdeling Wetgeving van de Raad van State maakte in zijn advies van 6 december 2012 (kenmerk 52.387/1) over het voorontwerp van instemmingsdecreet drie opmerkingen.

De Raad van State stelt de vraag wie in België een gevolg zal geven aan een verzoek om inlichtingen vanwege de overheid van Antigua en Barbuda. Aangezien het om een dubbel gemengd verdrag gaat, kan onder ‘bevoegde autoriteit’ niet enkel de federale minister van Financiën worden verstaan, maar kan het ook om een deelstatelijke minister van Financiën gaan. De raad beveelt daarom aan om aan Belgische zijde te voorzien in een coördinatiemechanisme en -orgaan, zodat de bevoegde autoriteiten van de andere verdragspartij weten tot wie zij een verzoek om inlichtingen moeten richten en de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten onderling kunnen uitmaken op welke wijze gevolg wordt gegeven aan een concreet verzoek. De Raad van State stelt voor om daarover een intrafederaal samenwerkingsakkoord te sluiten.

Vervolgens merkt de Raad van State op dat het ontwerp van instemmingsdecreet aangevuld kan worden met normatieve bepalingen inzake administratiefrechtelijke of strafrechtelijke beteugeling en dwanguitvoering, indien geweigerd wordt mee te werken aan onderzoeksmaatregelen.

Ten slotte stelt de Raad van State vast dat de betrokken overheden vasthouden aan een ruime lezing van artikel 3, §2, van het voorliggende akkoord, die impliceert dat het akkoord dubbel gemengd is, zowel ten aanzien van de gemeenschappen als de gewesten. In die visie acht hij het correct dat in artikel 1 van het ontwerp wordt vermeld dat het decreet ook een gemeenschapsaangelegenheid betreft.

De Vlaamse Regering antwoordt als volgt op dit advies van de Raad van State.

Wat de aanbeveling tot oprichting van een coördinatiemechanisme en -orgaan betreft, wijst de Vlaamse Regering op het feit dat de Vlaamse overheid, de federale overheid en de andere gemeenschappen en gewesten sinds 2011 overleg plegen met het oog op het stroomlijnen van de intrafederale en de internationale samenwerking bij het toepassen van gemengde belastingverdragen. Dit heeft ertoe geleid dat twee ontwerpen van samenwerkingsakkoorden al in ruime mate zijn uitgewerkt, het ene samenwerkingsakkoord over het uitwisselen van fiscale inlichtingen en het andere akkoord over wederzijdse invorderingsbijstand. Het is de ambitie van de Vlaamse Regering dat beide samenwerkingsakkoorden samen met de gemengde belastingverdragen die nu al ondertekend zijn, in werking zouden treden.

Wat de suggestie van de Raad van State betreft tot aanvulling van het ontwerp van decreet met het oog op het sanctioneren van de weigering tot medewerking aan een fiscaal onderzoek, acht de Vlaamse Regering zulke aanvulling overbodig. Op federaal niveau worden strafrechtelijke of administratiefrechtelijke sanctiebepalingen evenmin opgenomen in de instemmingswetten. De reden hiervoor is dat de belastingadministratie voor het verkrijgen van de nodige informatie in principe gebruikmaakt van de gemene procedure die hiervoor is voorzien in het Wetboek van Inkomstenbelasting (WIB, 1992, hoofdstuk III. Onderzoek en controle, opgenomen in titel VII. Vestiging en invordering van de be-

lastingen). Dit betekent dat bij een gebrek aan, of een gemis van medewerking de belastingadministratie de strafrechtelijke en administratieve sancties kan opleggen die zijn voorzien bij het overtreden van de wettelijke bepalingen ter zake (WIB, 1992, hoofdstuk X. Strafbepalingen, opgenomen in titel VII. Vestiging en invordering van de belastingen), alsook in het Strafwetboek (artikelen 220-224). Dit geldt ook voor de onroerende voorheffing die door het WIB van 1992 wordt geregeld. Voor de eigenlijke gewestbelastingen, die op leegstand bijvoorbeeld, worden in het decreet ter zake enkele sanctiemodaliteiten voorzien, en voor de invorderingsaspecten die niet zijn geregeld, worden de regels van het WIB van 1992 mutatis mutandis steevast van toepassing verklaard. Voor de oneigenlijke gewestbelastingen die de Vlaamse overheid zelf al int, bijvoorbeeld de verkeersbelasting en de belasting op inverkeerstelling, opgenomen in het Wetboek van de met inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen (WIGB), worden in artikel 2, WIGB, een aantal sanctiemodaliteiten uit het WIB 1992 van toepassing verklaard.

De derde opmerking behoeft geen repliek.

4. Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV)

Op 7 november 2012 besliste het dagelijks bestuur van de SERV om over dit akkoord met Antigua en Barbuda geen advies uit te brengen wegens de beperkte sociaaleconomische impact voor Vlaanderen. De raad van de SERV heeft deze beslissing op 12 december 2012 bekrachtigd.

De Vlaamse Regering neemt hiervan akte en meent dat met deze beslissing voldaan is aan de voorwaarden van het decreet van 7 mei 2004 inzake de SERV.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

**Voorontwerp van decreet houdende instemming met
het akkoord tussen het Koninkrijk België en Antigua & Barbuda
inzake de uitwisseling van inlichtingen
met betrekking tot belastingaangelegenheden,
ondertekend te Brussel op 7 december 2009**

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid.

Art. 2. Het akkoord tussen het Koninkrijk België en Antigua & Barbuda inzake de uitwisseling van inlichtingen met betrekking tot belastingaangelegenheden, ondertekend te Brussel op 7 december 2009, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid.

Art. 2. Het akkoord tussen het Koninkrijk België en Antigua en Barbuda inzake de uitwisseling van inlichtingen met betrekking tot belastingaangelegenheden, ondertekend te Brussel op 7 december 2009, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel, 22 maart 2013.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS